

Arrest

nr. 58 600 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van D. S. A. (eerste verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn afkomstig uit Dundo, Lunda Nord. Begin jaren negentig verbleef u regelmatig in de provincie Cabinda, waar uw tweede partner, (S.N.), geboren was en werkte als militair voor het Flac-Fec (sic). In 1995 kregen jullie in Cabinda een kind, (T.F.), en kort na de geboorte keerde u met haar terug naar Luanda. In 1998 kwam (S.) naar Luanda waarbij hij (T.) meenam en verdween. In 2000 begon u een nieuwe relatie met de beroepsmilitair (J.J.), met wie u samenwoonde in Luanda en een dochter (N.) kreeg. In 2004 ging u naar Cabinda om (T.) en uw ex-partner (S.) te zoeken, zonder resultaat. Eind 2007 zag u een voormalige collega van (S.), (B.B.), op de televisie. U ging naar zijn huis in Luanda om te vragen waar (S.) was. Bij uw tweede poging kreeg u

(B.B.) te spreken en vroeg u hem of hij nieuws had over (S.). Hij zei dat hij ook naar hem op zoek was. Bij het verlaten van zijn gebouw werd u in opdracht van (B.B.) gearresteerd door de politie en naar het DNIC (Direcção Nacional de Investigação Criminal) gebouw gebracht waar ze u ondervroegen naar de verblijfplaats van uw man. U kreeg regelmatig bezoek van uw partner (J.), en later van uw zus (P.). Na twee maanden kreeg u contact met een nachtwaker die aanbood u te bevrijden in ruil voor seksuele omgang. Hij bracht u regelmatig naar buiten voor afspraken waarna hij u terugbracht naar uw cel. Op een nacht, ongeveer zes maanden na uw arrestatie, was u andermaal uitgegaan met de nachtwaker. Toen hij u rond drie uur 's morgens terugbracht zagen jullie dat het DNIC gebouw was ingestort, waarna de man u naar het huis van zijn zus voerde. Uw partner (J.) kwam naar het huis en zei dat u niet meer naar uw eigen huis kon omdat iedereen dacht dat u dood was. Hij regelde uw vertrek uit Angola en drie weken later, op 15 juni 2008 verliet u Angola, samen met uw zus (P.) en uw dochter (N.). Op 16 juni 2008 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. In België vernam u dat (S.) en (T.) ook in het land waren en werd u, na een positieve DNA-test, het hoederecht over (T.) gegeven. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de reden van uw vervolging door de Angolese autoriteiten totaal niet op een geloofwaardige manier onderbouwd zijn.

U stelde dat u werd aangehouden omdat regeringslid (B.B.) veronderstelde dat u informatie had over de verblijfplaats van uw ex-partner (S.), naar wie hij op zoek was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 25 oktober 2010, hierna CGVS, pp. 6-7). U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken waarom hij dit vermoedde.

Er dient te worden opgemerkt dat u (S.) reeds in 1995 verliet en u sinds 1998, toen hij samen met uw dochter verdween, geen enkel contact meer met hem had (CGVS, p. 4). U werd volgens uw verklaringen pas in 2007 gearresteerd omdat men informatie van u wilde over (S.) (CGVS, pp. 6-7) en u verklaarde dat u voordien nooit problemen had met de autoriteiten (CGVS, p. 9). Indien men u daadwerkelijk zocht omwille van waardevolle informatie die u zou hebben over (S.) kan worden verwacht dat men u al veel eerder had gezocht.

Bovendien moet het feit dat u zelf op eigen initiatief (B.B.) opzocht met de vraag of hij wist waar (S.) was (CGVS, p. 6), voor (B.B.) een duidelijke aanwijzing zijn geweest dat u zelf niet op de hoogte was van zijn verblijfplaats noch van het feit dat hij gezocht werd. Bovendien zijn er een aantal vraagtekens te plaatsen bij uw bewering (B.B.) te hebben leren kennen in de jaren negentig in Cabinda, waar hij werkte met uw man (CGVS, p. 7). Zo verklaarde u dat u toen soms in Cabinda verbleef en soms in Tchiowa. Later stelde u dan weer dat Tchiowa een wijk is in Cabinda (CGVS, p. 4). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is Tchiowa echter een courante lokale benaming van de stad Cabinda en betreft het hier dus één en dezelfde plek (zie landeninformatie). Buiten de wijk Gika en het restaurant Makongo stelde u geen namen te kennen in Cabinda en verklaarde u dat u Cabinda niet kent omdat het uw streek niet is (CGVS, p. 4). Aangezien u gedurende meerdere jaren naar Cabinda reisde en er handel dreef (CGVS, p. 4) en er bovendien meer recentelijk, in 2004 (CGVS, p. 5), opnieuw naar toe ging, kan evenwel van u worden verwacht dat u zich toch een aantal plaatsen kan herinneren.

Daarnaast worden uw verklaringen over de activiteiten van (S.) – die aan de basis van uw eigen problemen lagen – ondermijnd door vaagheden en tegenstrijdigheden. U verklaarde dat (S.) werkte als militair voor de regering (CGVS, p. 8), meer bepaald voor de veiligheidstroepen Flac-Fec (CGVS, p. 10). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is de correcte benaming echter Flec-Fac, namelijk 'Frente para a Libertação do Enclave de Cabinda - Forças Armadas de Cabinda' en betreft het hier een beweging die de Cabindese onafhankelijkheid nastreeft en daarbij militaire strijd levert tegen de Angolese regering (zie landeninformatie). Het is in dat opzicht uiterst merkwaardig dat u dacht dat het Flec-Fac tot de regeringstroepen behoorde, des te meer gezien het feit dat u geregeld in Cabinda was tussen 1993 en 1995, op het moment dat er op het Cabindese grondgebied een grootschalige militaire strijd plaatsvond tussen het Angolese leger en Flec-Fac, waaruit derhalve duidelijk bleek dat het hier vijandige partijen betrof (zie landeninformatie).

Aangaande de band tussen (S.) en (B.B.) zegt u dat ze in 1994-1995 samen werkten in Cabinda (CGVS, p. 7). Dit is evenwel onwaarschijnlijk gezien uw man volgens u tot het Flec-Fac behoorde (CGVS, p. 7) en (B.B.) daarentegen de leider is van het Flec-Renovada, een rivaliserende splintergroep die ontstond in de jaren 80, na de splitsing van het oorspronkelijke Flec (zie landeninformatie). De enige vorm van samenwerking tussen het Flec-Renovada van (B.B.) en het Flec-Fac van N'zita Tiago was er in de periode 2004-2006, toen beide bewegingen samensmolten tot een organisatie met de naam Flec, maar er zijn geen aanwijzingen van eerdere samenwerkingsverbanden (zie informatie in het administratief dossier).

Voor wat betreft de verdwijning van (S.) en uw dochter in 1998 bent u evenmin op de hoogte van de reden en de omstandigheden (CGVS, p. 11). U zegt hierover dat u hen onafgebroken zocht maar dat u nergens informatie vond (CGVS, p. 6). Er dient echter te worden gewezen op het feit dat u hen na u aankomst in België terugzag en u ondertussen ook het hoederecht heeft over Tonia. U verklaarde enerzijds dat het geen belang had om (S.) tien jaar na de feiten te vragen wat hij gedaan had met (B.B.) en voor het Flec-Fac (CGVS, p. 8). Anderzijds zei u dat u het contact met (S.) verbrak omdat hij u een chronische ziekte gaf en dat u (T.) gedurende 10 jaar niet had gezien waardoor de eerste contacten moeilijk verliepen (CGVS, p. 11). Desalniettemin is het vreemd dat u nadat u (S.) en (T.) terugzag in België nooit sprak over wat er met hen is gebeurd gedurende al die jaren. Men zou immers verwachten dat u duidelijkheid wenste over hun verdwijning en vertrek uit Angola, gezien dit –althans volgens uw verklaringen– aan de basis lag van uw problemen. Bijzonder merkwaardig is ook het feit dat u niet eens weet of (S.) en (T.) asiel hebben aangevraagd (CGVS, p. 11).

Voorts kunnen er vraagtekens geplaatst worden betreffende de verklaringen die u aflegde omtrent uw detentie en ontsnapping.

U verklaarde dat u gedurende maanden 's avonds regelmatig het DNIC gebouw waar u gevangen zat verliet samen met de nachtwaker van uw afdeling (CGVS, p. 9). Het is evenwel bevreemdend dat jullie telkens zonder problemen het gebouw in en uit kon gaan. Immers, in een groot en belangrijk politiegebouw, met zeven verdiepingen en meer dan 100 gevangenen (zie landeninformatie), kan men verwachten dat er meerdere bewakers en controlepunten zijn en men niet eenvoudigweg naar buiten kan gaan, zelfs niet in het bijzijn van een bewaker.

Verder stelde u dat tijdens één van uw nachtelijke uitstappen het DNIC gebouw instortte en de nachtwaker u naar het huis van zijn zus bracht (CGVS, p. 9). U kon echter niet precies zeggen wanneer deze instorting plaatsvond (CGVS, p. 9) –tenzij eind 2007 of begin 2008–, wat gezien de impact van de gebeurtenis op uw leven merkwaardig is.

Omdat uw verklaringen over essentiële elementen van de door u aangehaalde problemen, met name de reden waarom u vervolgd werd en over de omstandigheden van uw detentie en ontsnapping, niet aannemelijk zijn, kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

Er kan nog worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw zus, (D.S.P.) (O.V. nr. 6271568 – C.G. 08/13265), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

U legde in het kader van uw asielaanvraag, de verblijfstitel (geldig tot 27 november 2013), het resultaat van het genetische onderzoek en het akkoord voor integrale jeugdhulp van (T.F.) neer. Deze documenten bevestigen dat Tonia eerst in België was met haar vader (S.N.), dat zij legaal in het land verblijft en dat u de biologische moeder bent; ze houden verder evenwel geen bewijs in van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Ten slotte legt u een medisch attest neer (opgesteld op 16/06/2009) dat stelt dat u aan een chronische ziekte lijdt. Dit gegeven tast evenwel bovenstaande redenering niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u aan een chronische ziekte lijdt waarvoor u in België medicijnen krijgt. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat uw dochter, (T.F.), een verblijfstitel voor België heeft, geldig tot 27 november 2013 “

Ten aanzien van D. S. P. (tweede verzoekster):

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, van Chiluba origine en afkomstig uit Dundo (Lunda Nord). Na de dood van uw moeder in 2000 werd het ouderlijke huis verkocht maar bleef u in Dundo wonen en werken, en ontving u financiële steun van uw oudste zus (A.D.S.), die handelaarster was. Op 24 januari 2008 kwam de man van (A.), de beroepsmilitair (J.J.), u halen om in Luanda op hun kind (N.) te passen. Aangekomen in Luanda vernam u van hem dat (A.) gearresteerd was en opgesloten zat in het DNIC gebouw. U bracht dagelijks eten naar de gevangenis en kon haar enkele malen bezoeken. Op een nacht hoorden jullie een luide ontploffing en vernamen dat het DNIC gebouw was ingestort. U ging ter plaatse kijken en was ervan overtuigd dat (A.) – die in de kelder opgesloten zat – dood was en hield daarom een periode van rouw. Ongeveer twee weken na de instorting kwamen er soldaten naar het huis die u vroegen waar uw zus (A.) was. U kon hier niet op antwoorden omdat u dacht dat uw zus

dood was. Ze bleven echter drie keer per dag langskomen en drongen aan dat u zou zeggen waar (A.) was. Na drie dagen werd het u teveel en zei u aan (J.) wat er gebeurd was. Hij bracht u en (N.) naar een vriendin van (A.), tante (B.), in Jumbo. Na enkele weken vernam u van (J.) dat (A.) niet dood was maar zich schuilhield in een huis in het woud. Hij bracht u en (N.) erheen en begon jullie vertrek uit Angola voor te bereiden. Op 15 juni 2008 kwam (J.) naar het huis samen met een vriend en bracht jullie naar de luchthaven. Diezelfde dag reisde u samen met (A.), (N.) en de vriend van (J.) naar België, waar jullie op 16 juni 2008 aankwamen. Op 16 juni 2008 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Angola te hebben verlaten omdat uw zus (A.) werd gezocht en bedreigd door de soldaten en deze van u te weten wilden komen waar zij zich bevond. Uw schoonbroer vond het derhalve beter dat jullie allemaal het land zouden verlaten (Zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 18.11.2010, hierna CGVS, p. 6). Volgende bemerkingen dienen echter bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Er dient gesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt te worden vervolgd door de Angolese autoriteiten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw bewering dat uw zus gearresteerd en gezocht werd door soldaten (CGVS, p. 4) an sich geen persoonlijke vervolging aantoont ten aanzien van u. Immers, u was pas na haar arrestatie en op vraag van haar man (J.) naar Luanda gekomen, louter om u te ontfermen over het huishouden en het kind in haar afwezigheid (CGVS, p. 4). Verder bent u ook totaal niet op de hoogte van aard en oorzaak van haar problemen (CGVS, p. 4 en p. 6). Aldus kan men bezwaarlijk stellen dat u omwille van de loutere band met uw zus vervolgd wordt in Angola. De door u ingeroepen problemen van uw zus kunnen op zichzelf dus niet worden weerhouden om u de vluchtelingenstatus te erkennen.

Vervolgens haalde u eigen problemen aan, namelijk het feit dat u als gevolg van de zoektocht van de autoriteiten naar (A.) herhaaldelijk door soldaten werd bestookt met de vraag waar uw zus was (CGVS, p. 5), en de soldaten zich daarbij soms opwinden en op de muur klopten (CGVS, p. 6). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit gegeven onvoldoende zwaarwichtig is om als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd, temeer daar er, volgens uw verklaringen, geen geweld werd tegen u gebruikt of concrete bedreigingen werden geuit die erop wezen dat men u zou vervolgen indien u bleef zwijgen (CGVS, pp. 5-6).

Daarnaast werden een aantal incoherenties opgemerkt in uw verklaringen over de bezoeken van de soldaten volgend op de instorting van het DNIC gebouw. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie kwam tijdens de periode van rouw voor uw zus (zie vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 26.06.2010, punt 3.5, p. 2). Op het Commissariaat-generaal stelde u echter expliciet dat er soldaten naar het huis kwamen na ongeveer twee weken, en dit nadat alle deelnemers aan de rouw reeds vertrokken waren (CGVS, pp. 4-5). Met betrekking tot de periode van de bezoeken verklaarde u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat ze elke dag kwamen en dat dit vaak gebeurde maar dat u zich niet kon herinneren hoeveel dagen precies (CGVS, p. 5). Gevraagd wanneer u dit tegen de man van (A.) zei verklaarde u dat u het niet vanaf de eerste keer zei maar pas nadat ze elke dag begonnen komen, waarmee u dus impliciet zegt dat ze aanvankelijk niet elke dag kwamen (CGVS, p. 5). Tenslotte zei u dat u het hem na drie dagen vertelde en hij u dezelfde dag nog wegbracht, waaruit kan worden afgeleid dat u wel wist dat de bezoeken in totaal drie dagen aanhielden (CGVS, p. 5). Het gegeven dat u incoherente verklaringen aflegt over essentiële elementen van de door u aangehaalde problemen, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte is het bevreemdend dat enkel u door de soldaten werd lastig gevallen en niet (J.) (CGVS, p. 5). Immers, hij was de man van uw zus, met wie ze al jaren samenleefde (CGVS, p. 4 en p. 6) en men zou bijgevolg verwachten dat er voor de soldaten evenveel of zelfs meer reden was om te veronderstellen dat hij informatie had over haar verblijfplaats. U stelde dat hij nooit thuis was tijdens de bezoeken omdat hij ging werken (CGVS, p. 5). Dat neemt echter niet weg dat men hem op andere manieren had kunnen bereiken aangezien hij gewoon naar zijn werk ging – en dus niet onderdook – en bovendien een collega militair was (CGVS, p. 5).

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de vluchtelingenconventie hebt verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer u naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Er kan nog worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw zus, (D.S.A.) (O.V. nr. 627156 – C.G. 08/13266), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus werd genomen.

U legde tenslotte geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel wijst eerste verzoekster erop dat het een absurde vergissing is dat zij zou moeten weten waarom B.B. vermoedde dat zij informatie zou hebben over de verblijfplaats van haar ex-partner S. Zij stelt daar enkel naar te kunnen gissen en haalt een aantal mogelijkheden aan. Dat men haar al veel eerder zou hebben gezocht indien men informatie van haar wilde, is totaal absurd volgens eerste verzoekster en gaat uit van verkeerde veronderstellingen. Opnieuw haalt zij een aantal mogelijkheden als plausible pistes aan. De eventuele verdenkingen van de autoriteiten zijn mogelijk en aangezien het gaat om illegale vervolgingen kan eerste verzoekster dit niet bewijzen. De twijfel die hieromtrent bestaat moet volgens eerste verzoekster in het voordeel van de kandidaat-vluchteling spelen indien voor het overige haar relaas geloofwaardig en coherent is, wat het geval zou zijn.

In een tweede onderdeel merkt eerste verzoekster op dat zij enkel zag dat haar ex-partner een vriend was van B.B. maar dat zij zich buiten hun activiteiten hield.

Zij wijt de mogelijke vergissingen omtrent Cabinda aan het feit dat zij niet van daar afkomstig is. Zij heeft er wel handel gedreven, maar haar verplaatsingen binnen Cabinda waren uiterst beperkt. Het ging bovendien om een zeer korte periode en het is zeer lang geleden. Ze wijst op haar verklaringen dat zij alleen naar Cabinda ging om spullen te verkopen en daarna terug ging naar Luanda en dat dit een maand tot drie maanden kon zijn. Zij zou enkel in de wijk Gika hebben verbleven en ging ook soms naar het huis van de moeder van haar man in Tchiowa, waarbij ze echter niet lette op de route die werd afgelegd van de winkel van haar man naar het huis van diens moeder.

Er werd volgens eerste verzoekster niet echt doorgevraagd naar andere plaatsen in Cabinda die zij zou kennen. Zij stelt niet vertrouwd te zijn met het dagelijkse leven daar omdat ze er slechts een paar maanden heeft verbleven in de jaren negentig.

Eerste verzoekster betwist eveneens dat Tchiowa enkel een courante lokale benaming van de stad Cabinda zou zijn. Voor zover de landeninformatie in het Portugees is opgesteld kan er volgens eerste verzoekster geen rekening mee worden gehouden en de informatie wijst er niet duidelijk op dat Tchiowa niet eveneens kan duiden op de benaming van een dorp even buiten de stad Cabinda. Aan verzoekster werd ook de vraag niet gesteld of zij op de hoogte is van het feit dat Tchiowa in verschillende betekenissen wordt gebruikt. Bovendien blijkt uit bepaalde kaarten dat er wel degelijk een benaming “Tchiowa” werd gegeven aan een bepaald deel in Cabinda. De naam wordt namelijk ook gegeven aan een havenplaats gelegen in Cabinda. Uit bij het verzoekschrift gevoegde informatie zou volgens eerste verzoekster blijken dat Tchiowa verwijst naar een deel van de stad Cabinda dat net buiten het centrum is gelegen, wat verzoekster bedoelde met haar verwijzing naar een dorp.

In een derde onderdeel wijst eerste verzoekster erop dat zij zich inderdaad vergist heeft in haar verklaringen over de activiteiten van S. De vergissing in de benaming Flec-Fac betreft echter een kleine vergissing die vaak voorkomt bij ongeletterde en onopgeleide mensen. Zij heeft inderdaad verklaard dat S. werkte voor het regeringsleger maar zou dat absoluut niet op die manier willen verklaren hebben. Zij zou zich als vrouw niet bezig hebben gehouden met politiek. Uit haar verklaringen zou blijken dat zij wel degelijk weet dat het Flec-Fac tegen de Mpla vocht.

Met betrekking tot de onwaarschijnlijkheid dat S. en B.B. samenwerkten, wijst eerste verzoekster erop dat zij niet op de hoogte is van de politieke activiteiten van haar ex-partner, dat zij niet geïnteresseerd is in politiek en dat uit de landeninformatie niet blijkt dat de samenwerking tussen Flec-Fac en Flec-Renovada kan worden uitgesloten in de periode waarover zij het heeft. Eerste verzoekster uit hierover enige hypothesen en wijst erop dat het een welgekend feit is dat in de politiek niet alle informele

contacten en samenwerkingsverbanden publiek worden gemaakt. Tevens wijst zij op de corruptie en het gebrek aan een rechtsstaat in Angola, waardoor deze informele contacten nog waarschijnlijker zijn. Er is in Angola geen enkele prominente vrouw gekend die een vooraanstaande, leidinggevende rol heeft in de strijd van het Flec-Renovada of het Flec-Fac noch een vrouw die een soort woordvoerder is en het is dan ook niet vreemd dat eerste verzoekster niets afweet van de exacte relatie tussen S. en B.B.

In een vierde onderdeel voert eerste verzoekster aan dat zij en haar raadsman duidelijk aangaven dat de verstandhouding tussen haar en haar ex-partner nog altijd zeer gespannen en slecht is. Eerste verzoekster vernam dat haar ex-partner niet goed zorgde voor hun dochter en zij is HIV-positief door hem, zodat zij geen contact wil. Het is voor eerste verzoekster onbegonnen werk om te weten te komen wat haar ex-partner ertoe bracht het land te verlaten en waarom hij hun dochter afnam. Zij wijst erop dat zij op dit moment andere zorgen heeft. Eerste verzoekster heeft bovendien op het gehoor van het CGVS voor het eerst vernomen dat haar ex-partner ook een procedure hangende heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het CGVS kan dan ook perfect kennis nemen van de elementen uit het dossier van haar ex-partner en heeft de mogelijkheid om hem daaromtrent te ondervragen, hetgeen volgens haar meer resultaat kan opleveren dan de pogingen van eerste verzoekster om informatie te verkrijgen.

In een vijfde onderdeel wijst eerste verzoekster erop dat in de bestreden beslissing slechts wordt verondersteld dat men niet zomaar naar buiten kan gaan uit een politiegebouw en dat er meerdere bewakers en controlepunten zouden zijn. Eerste verzoekster werd echter vastgehouden op het gelijkvloers en het CGVS toont volgens haar niet aan dat het in theorie onmogelijk zou zijn om het gebouw te verlaten. Zij wijst tevens op de corruptie in Angola. Eerste verzoekster wijt het feit dat zij de instorting van het gebouw niet precies kan situeren in de tijd aan haar ongeschooldheid. Bovendien blijkt dat het gebouw instortte in de nacht van 21 op 22 maart 2008, dus begin 2008 en dus in overeenstemming met eerste verzoeksters verklaringen. Zij acht de precieze datering van een dergelijke gebeurtenis bovendien van ondergeschikt belang.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen geven niet aan op welke wijze de artikelen 48/5 en 52 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zouden geschonden zijn, zodat de schending ervan niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoekende partijen toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Het is derhalve aan verzoekende partijen, zeker gezien zij hun aangevoerde problemen niet staven met enig schriftelijk begin van bewijs, om aan de hand van aannemelijke en coherente verklaringen deze vermeende problemen op overtuigende wijze toe te lichten. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen echter *in casu* niet het geval is, gelet op wat volgt.

Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij de Angolese autoriteiten vreest gezien zij gevlucht zou zijn uit het politiegebouw DNIC, waar zij opgesloten zat omdat men van haar informatie wilde verkrijgen over haar tweede partner, S., die banden zou hebben met de Flec-Fac beweging. Tweede verzoekende partij baseert haar asielaanvraag op deze problemen van haar zus, eerste verzoekende partij, hetgeen uitdrukkelijk bevestigd wordt in het verzoekschrift en stelt Angola te hebben verlaten nadat zij door soldaten werd benaderd die op zoek waren naar haar zus.

De geloofwaardigheid van de door eerste verzoekende partij naar voren gebrachte problemen wordt echter ondermijnd door de weinig aannemelijke en vage verklaringen aangaande de activiteiten van haar voormalige partner S., de band die hij had met B.B., de persoon die verantwoordelijk zou zijn voor verzoeksters arrestatie, haar aanwezigheid in Cabinda, de verdwijning van S. en hun dochter en haar verblijf en ontsnapping uit het DNIC.

Daarnaast vormt het ontbreken van enig begin van bewijs met betrekking tot de identiteit en reisweg per vliegtuig van beide verzoekende partijen een negatieve indicatie voor hun algemene geloofwaardigheid.

Eerste verzoekende partij tracht in de verschillende middelenonderdelen de motieven van de bestreden beslissing die ten aanzien van haar werd genomen te weerleggen.

Wat betreft de terechte vaststelling van de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat zij opeens in 2007 zou gearresteerd worden omdat men informatie wilde over haar voormalige partner S., terwijl zij duidelijk zelf op zoek was naar hem, zij sinds 1998 geen contact meer hadden en zij voorheen nooit in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Angolese autoriteiten, komt eerste verzoekende partij niet verder dan het opwerpen van enkele hypothetische veronderstellingen omtrent de gedachtegang van B.B., die tot haar arrestatie zouden hebben kunnen leiden. Dit onderdeel van de bestreden beslissing blijft aldus onverminderd overeind.

Voorts bleef eerste verzoekende partij opvallend onwetend over de activiteiten van S., die nochtans de initiële oorzaak van haar problemen betreffen, en strookten haar verklaringen in verband met zijn politieke achtergrond en zijn band met B.B. niet met de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Van haar wordt geenszins een doorgedreven en gedetailleerde kennis verwacht van de politieke relaties van haar toenmalige partner, doch verweerder werpt terecht op dat zij zich niet zonder meer kan verschuilen achter haar ongeschooldheid, ongeletterdheid en beperkte politieke interesse om aannemelijk te maken dat zij zelfs de naam van de beweging waarbij S. aangesloten was niet correct kan weergeven. Dit klemt des te meer daar deze beweging, het Flec-Fac, niet onbekend kan zijn voor iemand die beweert regelmatig in Cabinda te hebben verbleven voor zaken en een relatie van vijf jaar te hebben gehad met iemand die afkomstig is uit Cabinda en zich inzette voor de Cabindese onafhankelijkheidsstrijd. Wat betreft de beweerde samenwerking tussen S. en B.B., komt zij wederom niet verder dan het opwerpen van enkele hypothetische beweringen omtrent mogelijke geheime contacten en samenwerkingsverbanden tussen hen, hetgeen geenszins volstaat om de vaststelling van de bestreden beslissing te ontkrachten dat de verklaringen van eerste verzoekende partij hieromtrent strijdig zijn met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat S. en B.B. in de betrokken periode politieke opposanten waren. Een verwijzing naar het algemene klimaat van corruptie in Angola is hierbij evenmin dienstig.

Ook bleek de kennis van eerste verzoekende partij omtrent Cabinda ondermaats. Zij tracht thans in het verzoekschrift haar eerdere verklaringen aangaande haar bezoeken aan Cabinda af te zwakken door te stellen dat zij er slechts een paar maanden verbleven heeft in de jaren negentig, terwijl uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat zij tussen 1990 en 1992 regelmatig tussen Luanda en Cabinda heeft gereisd om er handel te drijven en in 1993 een relatie begon met S., waarna zij nog steeds naar daar bleef gaan om er spullen te verkopen in diens winkels in Cabinda. Hun dochter T. werd er in 1995 geboren en de relatie bleef nog duren tot 1998. Bovendien is zij volgens haar verklaringen ook recenter, in 2004, nog in Cabinda geweest om S. en T. te zoeken. Derhalve is het geenszins onredelijk om toch een minimale kennis in verband met deze plaats te verwachten. De commissaris-generaal kan bovendien niet worden verweten haar tijdens het gehoor geen verdere vragen meer te hebben gesteld dienaangaande, gezien eerste verzoekende partij zelf meermaals aangaf Cabinda niet te kennen en geen plaatsnamen te kunnen geven (administratief dossier, stuk 3, p. 4). De commissaris-generaal merkte voorts terecht op dat eerste verzoekende partij verkeerdelijk stelde dat Tchiowa een wijk is in Cabinda en haar verklaring dat zij soms in Cabinda verbleef en dan weer in Tchiowa, geen steun vindt in de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt aangezien Cabinda en Tchiowa twee benamingen zijn die duiden op één en dezelfde plaats.

Wat betreft de kritiek van eerste verzoekende partij aangaande het feit dat de informatie in het administratief dossier dienaangaande in het Portugees is opgesteld, kan worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet oplegt dat deze informatie in de taal van de procedure dient te worden opgesteld of vertaald. Hoe dan ook worden de bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal geenszins weerlegd door de informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd, gezien deze stukken tot dezelfde conclusie leiden als deze weergegeven in de bestreden beslissing. Stuk 4 bij het verzoekschrift draagt immers de titel "*Port de cabinda (Cabinda-Tchiowa)*", waaruit logischerwijze kan worden afgeleid dat Cabinda en Tchiowa door elkaar worden gebruikt om dezelfde plaats aan te duiden. Dit opschrift kan bezwaarlijk worden gelezen alsof Tchiowa de naam van een havenplaats in Cabinda zou zijn. Ook stuk 5 bevestigt deze vaststelling, gezien hierin wordt gesteld "*(...) Tchiowa is a city that rests on the Atlantic coast of southwestern Africa, in the country of Angola. This city is often referred to as Cabinda (...)*".

Aangaande verzoeksters verregaande onwetendheid met betrekking tot de relatie tussen S. en B.B., waar S. al die jaren verbleven heeft samen met hun dochter en of hij zelf problemen ondervonden heeft met de Angolese autoriteiten, merkt de bestreden beslissing terecht op dat van haar wel degelijk redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich hierover verder tracht te informeren teneinde op de

hoogte te zijn van de concrete aanleiding van de problemen die zij zou hebben gekend in Angola, te meer daar S. eveneens in België verblijft. Een gespannen verstandhouding en de zorgen om haar gezondheid worden niet afdoende geacht ter verklaring van de passieve houding van eerste verzoekende partij, welke wijst op een desinteresse en de ernst van haar voorgehouden vrees ondermijnt. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat S. eveneens een asielaanvraag ingediend heeft de commissaris-generaal aldus op die manier meer informatie zou kunnen bekomen omtrent de concrete problemen van S., dient te worden opgemerkt dat het aan eerste verzoekster zelf is om de relevante elementen ter beoordeling van haar asielaanvraag naar voren te brengen, gelet op de op haar rustende medewerkingsplicht.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat ook de verklaringen van eerste verzoekende partij met betrekking tot de manier waarop zij het DNIC-gebouw kon verlaten en haar onwetendheid omtrent het ogenblik waarop dit gebouw instortte niet overtuigen. In het verzoekschrift komt zij niet verder dan de loutere herhaling van haar eerdere verklaringen en de verwijzing naar haar ongeschooldheid en de corruptie in Angola, hetgeen opnieuw niet volstaat om de vaststellingen van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Van verzoekster werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet verwacht dat zij het precieze ogenblik van de instorting kon weergeven, maar haar verklaring dat dit eind 2007 of begin 2008 gebeurde werd door de commissaris-generaal terecht als te vaag beschouwd, gelet op de impact die deze gebeurtenis had op het verdere verloop van haar leven.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door eerste verzoekende partij naar voren gebrachte relaas. De motieven van de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, die overigens als geheel dienen te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing moeten kunnen dragen, zijn terecht, vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet op afdoende wijze weerlegd. Zij toont geen vluchtelingenrechtelijke vrees in haren hoofde aan.

Eerste verzoekende partij ontwikkelt in het verzoekschrift geen middelen of argumenten met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas en de overige elementen in het administratief dossier, wordt het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in haren hoofde evenmin aangetoond.

Wat betreft de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, waarin door de commissaris-generaal wordt gesteld dat haar verklaringen niet wijzen op een persoonlijke vervolging, de problemen die zij kende doordat soldaten haar kwamen vragen naar haar zus onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daad van vervolging te kunnen worden beschouwd en de incoherenties in haar verklaringen over de bezoeken van deze soldaten, worden in het verzoekschrift geen middelen ontwikkeld. Derhalve wordt de motivering van deze bestreden beslissing als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt. De hoger gedane vaststellingen aangaande de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van eerste verzoekende partij mede in acht genomen, kan ten aanzien van tweede verzoekende partij evenmin een vluchtelingenrechtelijke vrees of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

2.2.2. Verzoekende partijen kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER